

EEN

‘Ik ga een marathon lopen.’

In een tweederangssitcom had ze nu koffie over haar ontbijt geproest. Maar Serenata was een matig mens en zat net tussen twee slokken in. ‘Wat?’ Haar toon was een tikje plagerig maar beleefd.

‘Je verstond me best.’ Met zijn rug naar het fornuis nam Remington haar met een verontrustend effen blik op. ‘In april is er een in Saratoga Springs, daar mik ik op.’

Ze had, wat zelden voorkwam in haar huwelijk, het gevoel dat ze op haar woorden moest passen. ‘Dit meen je serieus. Je houdt me niet voor de gek.’

‘Ben ik iemand die vaak een intentieverklaring aflegt en die dan meteen weer intrekt, zo van: haha, geintje? Ik weet niet hoe ik je ongelooft anders kan opvatten dan als een belediging.’

‘Mijn “ongelooft” heeft misschien iets te maken met het feit dat ik je zelfs nog nooit van hier naar de woonkamer heb zien rennen.’

‘Waarom zou ik naar de woonkamer rennen?’

Dat letterlijke had een voorgeschiedenis. Het was voor hen vanzelfsprekend elkaar op deze haarkloverige manier vliegen af te vangen. Het was een spelletje. ‘De afgelopen dertig jaar heb je nog niet eens een ommetje door de buurt gehold. En nu vertel je me met een uitgestreken gezicht dat je een marathon wilt lopen. Je moet toch hebben zien aankomen dat ik een tikje verbaasd zou zijn.’

‘Ga je gang. Wees maar verbaasd.’

‘Je zit er niet mee...’ Serenata had nog steeds het gevoel dat ze behoedzaam moest zijn. Ze was niet goed in behoedzaam, allesbehalve. ‘...dat die ambitie enorm cliché is?’

‘Niet in het minst,’ zei hij vriendelijk. ‘Dat is het soort dingen waar jij mee zit. Bovendien, als ik geen marathon zou lopen omdat al zo veel mensen er een lopen, zou mijn beslissing nog steeds gedicteerd worden door de meute.’

‘Is dit soms een “bucketlistwens”? Je zat je oude Beatles-platen weer eens te draaien en besepte plotseling dat *when I’m sixty-four* op jou slaat? Bucketlist,’ herhaalde ze, terugkrabbelend. ‘Hoe kom ik daar nou bij?’

Het voortdurende gebruik van dit inmiddels ingeburgerde begrip was precies het soort lemmingachtige gedrag dat haar woest maakte. (Die verwijzing deed de lemming overigens zwaar onrecht aan. In de documentaire die de mythe van massale zelfmoord had verspreid, hadden de filmmakers de arme diertjes zelf over de rand van de klif gedreven. Zo was de populaire maar valse metafoor voor kuddementaliteit zelf een voorbeeld van kuddementaliteit.) Goed, er was niets mis met het overnemen van een nieuwe uitdrukking. Wat het zo irritant maakte, was dat mensen opeens over hun ‘bucketlist’ praatten op een luchtige, vertrouwelijke manier die duidelijk moest maken dat ze het *altijd al hadden gezegd*.

Het nieuws uit Albany op haar tablet kon Serenata niet meer boeien en ze begon moeizaam overeind te komen uit haar stoel. Ze waren pas vier maanden geleden naar Hudson verhuisd en ze vroeg zich af hoelang ze de illusie van betrokkenheid bij hun vroegere woonplaats nog in stand zou kunnen houden door de *Times Union* online te lezen.

Zelf was ze pas zestig, hoewel haar generatie de eerste was die het woordje ‘pas’ voor die ontzuisterende mijlpaal plaatste. Haar knieën waren stijf geworden doordat ze een halfuur in dezelfde houding had gezeten, en de rechter kreeg ze niet zomaar weer gestrekt. Als hij eenmaal op slot zat, moest je hem héél langzaam rechtbuigen. Ze wist ook nooit wanneer een van haar knieën iets engs en onverwachts zou doen – opeens knak zeggen, alsof hij even uit de kom raakte en dan weer terugschoot. Dat waren

dingen waar oude mensen over nadachten en over praatten. Ze zou zich met terugwerkende kracht willen verontschuldigen bij haar overleden grootouders omdat ze als kind zo'n hekel had aan hun medische gezever. Oude mensen onderschatten het meedogenloze egocentrisme van hun dierbaren en wijdden uit over hun kwalen in de veronderstelling dat de mensen die om hen gaven vanzelf ook om hun pijn zouden geven. Maar de pijn van haar grootouders had iedereen koud gelaten en nu zou de pijn van de ooit zo harteloze kleindochter ook iedereen koud laten. Boontje kwam om zijn loontje.

Ze speelde het klaar in een vloeiende beweging te gaan staan. Goh, welke miezerige prestaties zouden over een paar jaar doorgaan voor een triomf? Op het woord 'blender' komen. Een slokje water nemen zonder het glas te breken. 'Heb je ook stilgestaan bij de timing van deze aankondiging?' Ze stak haar tablet in de oplader – tijdvulling; de batterij was nog voor 64 procent vol.

'Wat is daarmee?'

'Die valt samen met een bepaald onvermogen. Ik ben zelf pas in juli met hardlopen gestopt.'

'Ik wist dat je dit persoonlijk zou opvatten. Daarom durfde ik het je niet te vertellen. Wil je echt dat ik mezelf iets ontzeg omdat jij er weemoedig van wordt?'

'Weemoedig. Jij denkt dat ik er "weemoedig" van word.'

'Verontwaardigd,' corrigeerde Remington. 'Maar als ik mezelf voor de eeuwigheid aan een stoel vastbind, zullen jouw knieën daar niet de minste baat bij hebben.'

'Ja, dat is allemaal heel rationeel.'

'Dat klinkt als een verwijt.'

'Dus in jouw optiek is het "irrationeel" om rekening te houden met de gevoelens van je vrouw.'

'Als ze zich niet beter gaat voelen doordat ik me iets ontzeg wel, ja.'

'Loop je al lang met dit plan rond?'

'Een paar weken.'

‘En heeft deze plotselinge belangstelling voor lichaamsbeweging, die niets voor jou is, in jouw ogen iets te maken met wat er bij het departement is gebeurd?’

‘Alleen in die zin dat wat er bij het departement is gebeurd me een heleboel onvoorziene vrije tijd heeft opgeleverd.’ Zelfs het zijdelings aanhalen van het onderwerp maakte Remington prikkelbaar. Hij kauwde op zijn wang zoals hij vaker deed en zijn toon werd ijzig en zuur, met een paar druppeltjes bitterheid, als een cocktail.

Serenata minachtte vrouwen die hun emoties kenbaar maakten door luidruchtig tekeer te gaan in de keuken, hoewel het haar bespottelijk veel concentratie kostte om de vaatwasmachine niet te gaan uitruimen. ‘Als je gaten in je balboekje wilt opvullen, vergeet dan niet wat de voornaamste reden was dat we hiernaartoe zijn verhuisd. Je bent al veel te lang niet bij je vader geweest en zijn huis is een feest van onderhoudsklusjes.’

‘Ik ga niet de rest van mijn leven onder mijn vaders gootsteen liggen. Is dit jouw manier om me die marathon uit het hoofd te praten? Dat kun je beter.’

‘Nee, je moet doen wat je wilt. Dat lijkt me duidelijk.’

‘Mij niet.’

De vaatwasmachine was onweerstaanbaar gebleken. Serenata vervloekte zichzelf.

‘Je hebt zo lang hardgelopen...’

‘Zevenenveertig jaar.’ Haar toon was afgemeten. ‘Hardgelopen en nog heel wat meer.’

‘Dus... misschien heb je dan wat tips voor me.’ Remingtons voorstel klonk weifelend. Hij wilde geen tips.

‘Altijd je veters strikken. Meer komt er niet bij kijken.’

‘Luister... ik vind het naar voor je dat je iets hebt moeten opgeven wat je zo graag deed.’

Serenata rechtte haar rug en zette een kommetje neer. ‘Hardlopen was niet iets wat ik “graag deed”. Ik zal je een tip geven: niemand doet dat graag. Ze zeggen van wel, maar dat liegen ze.

Het enige wat er leuk aan is, is hardgelopen hebben. Op het moment zelf is het saai, en lastig in de zin dat het inspanning kost, niet omdat het moeilijk te leren is. Het is steeds hetzelfde. De sluizen van de openbaring gaan er niet van open, zoals iedereen je ongetwijfeld wil doen geloven. Ik ben waarschijnlijk dankbaar dat ik een excuus heb om te stoppen. Misschien is dat wat ik mezelf niet kan vergeven. Hoewel ik nu in elk geval verlost ben van de enorme massa naast me voorthijgende debielen die zichzelf allemaal zo godvergeten bijzonder vinden.’

‘Debielen zoals ik.’

‘Debielen zoals jij.’

‘Je kan mij niet verwijten dat ik iets ga doen wat jij, ik citeer, zevenenveertig jaar hebt gedaan.’

‘O nee?’ zei ze met een strak glimlachje en draaide zich om naar de trap. ‘Moet jij eens opletten.’

Remington Alabaster was een tengere, rijzige man die zijn figuur behouden leek te hebben zonder er enige moeite voor te doen. Zijn ledematen waren van nature welgevormd. Met hun slanke enkels, stevige kuiten, fraaie knieën en niet-lillende dijnen zouden die benen, mits even geschoren, een vrouw schitterend gestaan hebben. Hij had mooie voeten, ook smal, met een hoge voetboog en slanke tenen. Als Serenata zijn wreeven masseerde, waren ze altijd droog. De spieren van zijn haarloze borst waren verrukkelijk subtiel, en mochten ze ooit onaangenaam opzwellen als gevolg van een langdurige obsessie met bankdrukken, dan zou ze die transformatie beschouwen als een achteruitgang. Goed, de laatste paar jaar was boven de riem een lichte bolling ontstaan, die ze zorgvuldig niet ter sprake bracht. Ze vermoedde dat dat een stilzwijgende overeenkomst was die tussen bijna alle koppels bestond: tenzij hij er zelf over begon waren dergelijke lijfelijke fluctuaties zijn zaak. Daarom ook had ze hem, al was ze in de verleiding geweest, vanmorgen niet rechtstreeks gevraagd of deze marathongrap niet voortkwam uit pure ergernis over hooguit drie extra kilootjes.

Afgezien van die onschuldige welving werd Remington mooi ouder. Zijn gezicht was altijd expressief geweest. Het masker van onkwetsbaarheid dat hij de laatste paar jaar van zijn werkzame leven had gedragen diende ter bescherming, een kunstgreep waarvoor een zekere Lucinda Okonkwo volledig verantwoordelijk was. Vanaf zijn zestigste was de kleur van zijn trekken wat valer geworden; het was dat homogener worden van de kleurschakeringen waardoor het gezicht van witte mensen naarmate ze ouder werden vervaagde, vervlakte, en op de een of andere manier minder aanwezig werd, als gordijnen waarvan het ooit scherp omlijnde patroon verbleekt was in de zon. Maar in haar geestesoog schoof Serenata automatisch de uitgesprokener trekken van zijn jongere voorkomen over het oudere, onbestemdere gezicht van nu en maakte ze de ogen scherper en de wangen frisser, alsof ze mentale make-up aanbracht.

Ze zag hem. Ze zag hem in één oogopslag op verschillende leeftijden, en kon zelfs, zij het met tegenzin, achter dat nog vitale gezicht een glimp zien van de broze oude man die hij zou worden. Deze man volledig waarnemen, zoals hij was, geweest was en zou zijn, was haar taak. Het was een belangrijke taak, te meer naarmate hij ouder werd, want voor anderen zou hij binnenkort gewoon een of andere ouwe lul zijn. Hij was niet gewoon een of andere ouwe lul. Op haar zevenentwintigste was ze verliefd geworden op een knappe civiel ingenieur, en die was er nog steeds. Het zorgde voor enige verwarring: andere mensen werden zelf elke dag ouder, keken zelf naar die wonderlijke transformaties die niet allemaal hun eigen schuld waren, en wisten zelf dat ze ooit jonger waren geweest. En toch zagen zowel jongeren als ouderen anderen in hun omgeving als stationaire constanten, als parkeerborden. Als je vijftig was, was vijftig alles wat je was, alles wat je ooit geweest was en alles wat je ooit zou zijn. Misschien was het gebruiken van onderbouwde verbeelding gewoon te vermoeiend.

Het was ook haar taak om haar man met mildheid te bekijken. Tegelijkertijd te zien en niet te zien. Haar ogen samen te knijpen

om de ongewenste oneffenheden van de huid te laten vervagen tot een egaal oppervlak – een albasten oppervlak. Algehele amnestie af te kondigen voor elke uitpuilende moedervlek, elke dieper wordende kloof. De enige in de hele wereld te zijn die de lichte verdikking onder zijn kin niet als persoonlijke tekortkoming zag. De enige die niet uit het dunnende haar aan zijn slapen concludeerde dat hij er niet toe deed. In ruil daarvoor zou Remington haar de schulpingen boven haar ellebogen vergeven en de scherpe lijn naast haar neus als ze te lang op haar rechterzij had geslapen – een diepe moet die tot halverwege de middag zichtbaar kon blijven en er binnenkort permanent ingekerfd zou staan. Als hij opgemerkt had, wat hij toch gedaan moest hebben, dat de fysieke verschijning van zijn vrouw niet meer dezelfde was als toen hij met haar trouwde, zou alleen Remington dit niet beschouwen als een teken dat ze iets verkeerd had gedaan, misschien zelfs moreel verkeerd, en zou hij haar niet voor de voeten werpen dat ze een teleurstelling was. Dat was ook onderdeel van de overeenkomst. Het was een goede afspraak.

Maar Remington hoefde niet diep te putten uit de bodemloze voorraden vergevingsgezindheid van zijn vrouw voor het feit dat hij toen ze elkaar leerden kennen niet in vershoudfolie was gewikkeld. Hij zag er verdomde goed uit voor een man van vierenzestig. Hoe hij zonder enige waarneembare lichaamsbeweging zo slank, krachtig en fraai geproportioneerd was gebleven, was een raadsel. Ja, hij ging weleens te voet ergens heen en klaagde niet als hij de trap moest nemen omdat de lift het niet deed. Maar zelfs een programmaatje als ‘een beter lichaam in zeven minuten’ had hij nog nooit uitgeprobeerd, laat staan dat hij naar de sportschool ging. Tijdens zijn lunchpauze lunchte hij.

Meer beweging zou zijn bloedsomloop ten goede komen, de bloedvaten verstevigen en cognitieve achteruitgang voorkomen. Ze zou de frisse wind moeten verwelkomen. Ze zou hem moeten volproppen met proteïnerepen en op een blocnote in de hal trots zijn groeiende aantal afgelegde kilometers moeten bijhouden.

De hele steunbetuigingsact was nog uitvoerbaar geweest als hij zijn besluit met gepaste deemoed bekend had gemaakt: 'Ik weet best dat ik bij lange na niet de afstanden zal kunnen afleggen die jij liep. Maar ik dacht, misschien is het goed voor mijn hart om pak 'm beet twee, drie keer per week een bescheiden rondje van zeg maar drie kilometer te proberen.' Maar nee. Hij moest een 'marathon' gaan lopen. Dus verschool Serenata zich de rest van de dag achter zware werkdruk, om haar man te kunnen ontlopen. Pas toen ze hem de deur uit had horen gaan ging ze naar beneden om thee te zetten. Het was niet aardig, het was niet 'rationeel', maar dit specifieke onderdeel van de menselijke belevingswereld was van haar en zijn timing was wreed.

Vermoedelijk was zij zelf ook ooit begonnen door iemand anders na te doen – hoewel het destijds niet zo voelde. Haar ouders, die allebei een zittend leven leidden, waren aan de zware kant en werden, zoals dat gaat, steeds zwaarder. Hun idee van inspanning was het voortduwen van een handmaaier, die zo snel mogelijk vervangen diende te worden door een gemotoriseerd exemplaar. Dat viel hun niet te verwijten. Amerikanen uit haar jeugd in de jaren zestig waren dol op 'arbeidsbesparende apparatuur'. Het beperken van de output van menselijke energie was een teken van moderniteit en stond hoog in aanzien.

Als marktanalist bij Johnson & Johnson had haar vader zo om de twee jaar een andere standplaats toegewezen gekregen. Serenata was geboren in Santa Ana, Californië, maar had de stad nog niet leren kennen toen het gezin verkaste naar Jacksonville, Florida – en vervolgens naar West Chester, Pennsylvania; Omaha, Nebraska; Roanoke, Virginia; Monument, Colorado; Cincinnati, Ohio, en uiteindelijk naar het hoofdkwartier van het bedrijf in New Brunswick, New Jersey. Het gevolg hiervan was dat ze zich niet verbonden voelde met een specifieke streek en een van die zeldzame wezens was die hun geografische identiteit uitsluitend ontleenden aan het grote, grenzeloze land zelf. Ze was 'Amerikaanse', zonder bijvoeglijk naamwoord of koppelteken – want

zich Grieks-Amerikaanse noemen terwijl ze in haar jeugd nog geen stokje souvlaki had gegeten, zou ze zielig hebben gevonden.

Omdat ze als kind van de ene school naar de andere was gesleept, was ze voorzichtig geworden met het aangaan van banden. Pas op volwassen leeftijd drong het concept van vriendschap tot haar door, en dan nog met moeite – ze had de neiging kennissen uit pure verstrooidheid kwijt te raken, als handschoenen die je ergens op straat verliest. Voor Serenata was vriendschap hard werken. Ze was volkomen tevreden in haar eentje en had zich weleens afgevraagd of je niet eenzaam voelen geen tekortkoming was.

Haar moeder reageerde op de onophoudelijke overplaatsingen door zich zodra het gezin in een nieuwe woonplaats arriveerde vast te klampen aan een veelheid van kerk- en liefdadigheidsgroepen, als een octopus op speed. Door de voortdurende samenkomsten van deze genootschappen was een enig kind aan haar lot overgelaten, een situatie die Serenata op het lijf geschreven was. Toen ze eenmaal oud genoeg was om haar eigen boterhammen met pindakaas en marshmallowpasta te smeren, besteedde ze haar toezichtloze naschoolse uren aan het opbouwen van kracht en uithoudingsvermogen.

Ze lag dan met haar handpalmen naar beneden op het gras en telde het aantal seconden – *een-en-twintig, twee-en-twintig* – dat ze haar gestrekte benen zo'n dertig centimeter boven de grond kon houden (ontmoedigend weinig, maar alleen in het begin). Ze greep een laaghangende boomtak en deed haar best haar kin boven het hout uit te krijgen, en dat was lang voordat ze begreep dat deze oefening *pull-up* heette. Ze bedacht haar eigen gymnastieoefeningen. Voor een rondje van wat zij een 'gebroken been' noemde, hinkte je op één been en met het andere been recht vooruit gestrekt in paradepas rond het grasveld en herhaalde je het circuit vervolgens achteruit hinkelend. Voor een 'duikelaar' ging je op het gras liggen, trok je je knieën naar je borst, schommelde je heen en weer op je rug en gooide *een-twee-drie!* je benen recht achter je hoofd; later voegde ze aan het eind nog een schou-

derstand toe. Als volwassene zou ze zich met lichte verwondering herinneren dat het toen ze haar creaties aaneenreeg om haar eigen achtertuin-olympiade te organiseren geen moment bij haar was opgekomen om de kinderen uit de buurt te vragen of ze wilden meedoen.

Veel van haar bochtenwringelij was mal, maar mits vaak genoeg herhaald werd ze er wel moe van. Op een prettige manier, hoewel zelfs deze fantasievolle oefeningen – waarvan ze in krullerig handschrift nauwgezet een geheim verslag bijhield in een ongelinieerd notitieboekje dat ze onder haar matras verstopte – niet echt leuk waren. Het was interessant om te ontdekken dat het mogelijk was niet speciaal zin te hebben om ze te doen maar ze toch te doen.

Tijdens haar schooltijd vormden de povere atletische eisen die aan meisjes werden gesteld tijdens ‘lichamelijke opvoeding’ in Jacksonville, West Chester, Omaha, Roanoke, Monument, Cincinnati en New Brunswick een van de weinige constanten. Op de lagere school werd tijdens het half uurtje pauze meestal gekozen voor *kickball* – en als je aan de beurt wist te komen voordat je teamgenoten de inning verloren, kon je wel *tien hele meters* naar het eerste honk rennen. Trefbal was nog absurder: dertig centimeter de ene kant op springen en dan dertig centimeter de andere. Tijdens de officiële gymlessen op de middelbare school gingen twintig van de vijfenveertig minuten verloren aan het aan- en uittrekken van gymkleding. De docent liet de meisjes synchroon tien jumping jacks doen, vijf *burpees* en dertig seconden op de plaats rennen. Gezien deze halfslachtige poging tot krachttraining was het niet echt eerlijk geweest dat deze meisjes in de tweede klas werden onderworpen aan een officiële conditietest – waarbij Serenata tijdens de sit-ups moeiteloos voorbij de honderd kwam, tot de gymlerares ingreep en in gierende paniek eiste dat ze zou stoppen. De decennia daarop deed ze uiteraard sit-ups in series van vijfhonderd. Buikspiertechnisch waren ze niet bijzonder effectief, maar ze had een zwak voor de klassiekers.